การเขียนเรื่องเล่า

ผศ.พญ.รพีพร โรจน์แสงเรือง

ภาควิชาเวชศาสตร์ฉุกเฉิน

คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี

สมมุติว่าอ่าน
พื้นที่เล็กๆแห่งนี้มีไว้เพื่อ "อ่าน" หรืออีกนัยหนึ่งแล้วก็คือ
"อ่านสิ่งที่ถูกเขียนเอาไว้" ขณะที่บางคนเห็นว่า "การอ่าน
แท้จริงแล้วคือการเขียนใหม่อีกครั้งหนึ่งในใจผู้อ่าน" ซึ่งไม่ว่า
จะเป็นในแง่มุมใดก็ตาม ขอให้ทุกคนได้สนุกกับการอ่าน
โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆผูกมัด
" คนเรานั้นจะรู้จักตนเอง
ก็ได้เพียงแค่เท่ากับขอบเขต
ที่เขาได้ทำความรู้จักโลกเท่านั้น
นั่นคือตัวเขาอยู่ภายในโลกที่ว่านี้
และโลกนี้ทั้งหมดก็อยู่ภายในตัวเขาเอง
สรรพสิ่งต่างๆเมื่อถูกนำมาใคร่ครวญ
ไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งก็จะเป็นการเพิ่ม
อรรถรสแห่งการรับรู้ขึ้นมาใหม่
ให้กับตัวเราเอง"
8/10/2010 12:55

การเขียน

" เขียนเพื่อเขียน "

"เขียน" เพื่อให้เห็น "ตัวเอง"

"การเขียนเป็นกระจกที่เราใช้ส่องมองตัวเราเอง"

"เห็นความจริง" ที่กำลัง "ปรากฏอยู่ตรงหน้าเรา"

เมื่อเราเห็น เราจึงจะสามารถหยิบจับ "ปัญญาญาณ"
เหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

"คุณภาพภายนอก" จึงจะค่อยสามารถเกิดขึ้นตามมาได้

เรื่องเล่าเร้าพลัง

- การพัฒนาจะต้องเริ่มจากการพัฒนาบุคลากรให้คิดและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นระบบ
- เป็นเครื่องมือที่นำมาใช้ในการจัดการความรู้และเพื่อต่อยอดการพัฒนาคุณภาพ
- ปรับเปลี่ยนระบบคุณภาพให้**อยู่บนพื้นฐานของความรัก** ความเอื้ออาทร สามารถสร้างพลังแห่งจินตนาการและสร้างแรงบันดาลใจ

- การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่ดีมากๆในการช่วยให้พวกเราได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆที่อยู่ในตัวเราเองได้อย่างคาดไม่ถึง

- แต่ละวัน พวกเราแต่ละคนจะมีความคิดฟุ้งลอยอยู่ในหัวเต็มไปหมด การปล่อยให้ความคิดเหล่านั้นฟุ้งลอยอยู่ในหัวของเรามากเกินไปอาจไม่เป็นผลดีต่อตัวเราเท่าไรนัก

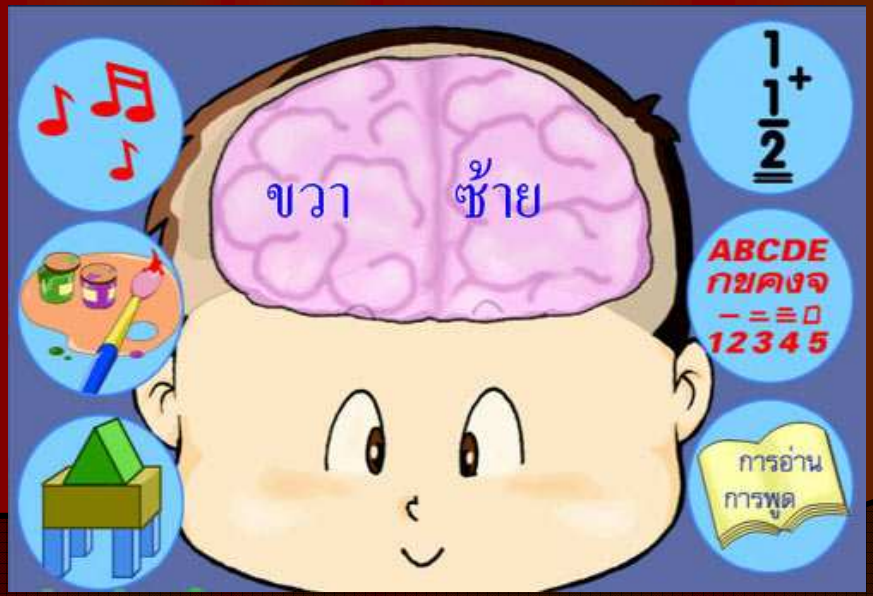

ถ้าเป็นความคิดด้านลบก็จะกลายไปเป็นความคิดฟุ้งซ่านที่กัดกร่อนและทำร้ายจิตใจของเราเองได้

ถ้าเป็นความคิดด้านบวกปนเปออกมา แล้วเราปล่อยให้ความคิดดีๆหลายอย่างปลิวหรือจางหายไปโดยไม่ได้เขียนบันทึกเอาไว้ เราก็อาจจะเสียโอกาส

การเขียน เป็นวิธีการที่ทำให้เราสามารถ

"เปลี่ยน" สถานะของความคิดให้มี

โอกาสกลั่นตัวเป็นตัวอักษร

ข้อดีของการเขียนเรื่องเล่า

ใช้ความรู้เรื่องเล่าในการพัฒนาตนและพัฒนางานได้อย่างมีความสุขและเห็นคุณค่าของชีวิตเพิ่มขึ้น

- พัฒนาตน

-ละเอียดลออกับชีวิต

-มีเวลาให้สติไตร่ตรองปัญหา

-สร้างจินตนาการในการต่อยอดงาน

-มีสมาธิ

- พัฒนางาน

-สร้างแรงบันดาลใจให้ผู้อื่น

-อาจเป็นวิธีแก้ปัญหาของหน่วยงานอื่นได้

กาลครั้งหนึ่ง
ณ ห้องฉุกเฉิน

2/7/2009 21:20

กาลครั้งหนึ่ง...
ณ ห้องฉุกเฉิน

คำนำ

โลกใบนี้ย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนผันไปตามกาลเวลา โลกใบนี้สามารถคงอยู่ได้อย่างสวยงามก็ด้วยสิ่งดีๆอย่างละเล็กละน้อยที่ผู้คนพากันแต่งแต้มจนทำให้โลกมีสีสันน่าอยู่และอบอุ่น

ห้องฉุกเฉินเป็นห้องเล็กๆแห่งหนึ่งซึ่งมักตั้งอยู่ส่วนหน้าของโรงพยาบาลเกือบทุกแห่ง ผู้คนหลากหลายสามารถแวะเวียนเข้ามาพักพิงยังห้องนี้ได้ตลอดเวลา ดังนั้นท่ามกลางความอึกทึกวุ่นวายที่มักเป็นเอกลักษณ์ของห้องฉุกเฉินทุกแห่งจึงมักมีเรื่องราวเกิดขึ้นได้อย่างมากมาย ในแต่ละวันนั้นย่อมมี เรื่องราวเกิดขึ้นทั้งในทางสร้างสรรค์และทำลาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าเราใช้ใจมองและวิเคราะห์เรื่องราวต่างๆด้วยมุมมองโลกในแง่ดีหรือร้าย ถ้าเราเลือกเก็บเรื่องราวดีๆที่เกิดขึ้นมาประทับในความทรงจำก็ย่อมเป็นการเพิ่มความอบอุ่นและสวยงามให้เกิดขึ้นแก่ใจของตนเองมิใช่น้อย ถ้าเรามองหาก็เป็นการง่ายที่จะพานพบเรื่องราวดีๆมากมายที่เกิดขึ้นมาเพื่อสรรสร้างและเติมเต็มให้ห้องฉุกเฉินมีความงดงาม อบอุ่นและน่าพึ่งพิง

เคยมีภาพยนตร์ฝรั่งเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับเด็กผู้หนึ่งซึ่งเชื่อมั่นในการทำความดี โดยเด็กผู้นี้จะพยายามทำความดีต่อผู้คนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตและขอสัญญาจากผู้คนที่ได้รับการช่วยเหลือเหล่านั้นว่า เขาเหล่านั้นต้องให้การช่วยเหลือคนอื่นๆต่อเนื่องกันไปอีก ก็ด้วยความหวังในใจของเด็กที่เชื่อว่า การทำความดีที่ต่อเนื่องกันไปนี้จะสามารถถักทอความดีได้มากพอจนครอบคลุมโลกใบนี้ได้ทั้งใบ

หลังจากการรวบรวมเรื่องราวดีๆเหล่านี้ที่เกิดขึ้นจริงในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลรามาธิบดี ภายในเวลาไม่นานก็สามารถเรียงร้อยเรื่องราวได้มากมายหลากหลายและหวังว่าจะสามารถเติมเต็มใจทุกดวงให้มีกำลังใจในการสานต่อความดีจนทำให้โลกใบนี้เต็มไปด้วยความสวยงาม

หลักการเขียน

เริ่มด้วยอยากสื่ออะไร= วัตถุประสงค์

- บทนำ
- เนื้อหา
- สรุป

ข้างหลังภาพ

ใจความ

เป็นเหตุการณ์ที่ลูกชายอายุ40ปีเศษบรรจงจูบมือของแม่ผู้เป็นอัมพาตเพื่อให้กำลังใจในการต่อสู้และอดทนต่อโรคเรื้อรังอันทำให้แม่เดินไปไหนมาไหนไม่ได้และต้องนอนติดอยู่กับเตียงตลอดเวลามานานหลายปี

เป็นเหตุการณ์ที่ลูกชายอายุ40ปีเศษบรรจงจูบมือของแม่ผู้เป็นอัมพาตเพื่อให้กำลังใจในการต่อสู้และอดทนต่อโรคเรื้อรังอันทำให้แม่เดินไปไหนมาไหนไม่ได้และต้องนอนติดอยู่กับเตียงตลอดเวลามานานหลายปี

เรื่องมีอยู่ว่าแม่อายุ65ปีได้ป่วยเป็นอัมพาตจนทำให้ต้องพึ่งพาลูกชายและลูกสาวเพื่อเลี้ยงดู ลูกสาวคนโตได้ลาออกจากงานเพื่อมาอยู่ดูแลแม่ผู้เจ็บป่วยอยู่เป็นเวลาหลายปีเพื่อแบ่งเบาภาระการดูแลแม่มาไว้ที่ตนเอง อันเป็นการเปิดโอกาสให้น้องชายสามารถทำงานเป็นวิศวกรตามความฝันที่ร่ำเรียนมา น้องชายประสบความสำเร็จในการทำงานเป็นอย่างดีและสามารถหาเลี้ยงจุนเจือครอบครัวได้อย่างเพียงพอ แต่อยู่มาวันหนึ่งพี่สาวก็เกิดเส้นเลือดในสมองแตกกะทันหันจนหมดสติและกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราไปอีกคน ผู้ชายคนเดียวในครอบครัวซึ่งกำลังรุ่งโรจน์กับการทำงานจำต้องละงานบางส่วนลงเพื่อแบ่งเวลามาดูแลทั้งแม่และพี่สาว ลูกชายยังคงเฝ้าดูแลแม่และพี่สาวด้วยความรักและห่วงใยอย่างไม่เสื่อมคลาย แม้จะตระหนักว่านับวันมีแต่แม่จะเริ่มจดจำเรื่องราวต่างๆรวม ทั้งตัวลูกชายเองได้น้อยลง อีกทั้งพี่สาวผู้ไม่มีหวังว่าจะตื่นกลับมารับรู้ความรักที่ครอบครัวมีต่อกันได้ดังเดิมก็ตามที

น้อยครั้งที่จะพบเห็นผู้ชายวัยกลางคนสามารถแสดงความรักกับแม่ผู้ชราด้วยความอ่อนโยนทั้งกิริยาและสายตาได้มากเยี่ยงนี้

เป็นเหตุการณ์ที่ลูกชายอายุ40ปีเศษบรรจงจูบมือของแม่ผู้เป็นอัมพาตเพื่อให้กำลังใจในการต่อสู้และอดทนต่อโรคเรื้อรังอันทำให้แม่เดินไปไหนมาไหนไม่ได้และต้องนอนติดอยู่กับเตียงตลอดเวลานานหลายปี

เรื่องมีอยู่ว่าแม่อายุ65ปีได้ป่วยเป็นอัมพาตจนทำให้ต้องพึ่งพาลูกชายและลูกสาวเพื่อเลี้ยงดู ลูกสาวคนโตได้ลาออกจากงานเพื่อมาอยู่ดูแลแม่ผู้เจ็บป่วยอยู่เป็นเวลาหลายปีเพื่อแบ่งเบาภาระการดูแลแม่มาไว้ที่ตนเอง อันเป็นการเปิดโอกาสให้น้องชายสามารถทำงานเป็นวิศวกรตามความฝันที่ร่ำเรียนมา น้องชายประสบความสำเร็จในการทำงานเป็นอย่างดีและสามารถหาเลี้ยงจุนเจือครอบครัวได้อย่างเพียงพอ แต่อยู่มาวันหนึ่งพี่สาวก็เกิดเส้นเลือดในสมองแตกกะทันหันจนหมดสติและกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราไปอีกคน ผู้ชายคนเดียวในครอบครัวซึ่งกำลังรุ่งโรจน์กับการทำงานจำต้องละงานบางส่วนลงเพื่อแบ่งเวลามาดูแลทั้งแม่และพี่สาว ลูกชายยังคงเฝ้าดูแลแม่และพี่สาวด้วยความรักและห่วงใยอย่างไม่เสื่อมคลาย แม้จะตระหนักว่านับวันมีแต่แม่จะเริ่มจดจำเรื่องราวต่างๆรวม ทั้งตัวลูกชายเองได้น้อยลง อีกทั้งพี่สาวผู้ไม่มีหวังว่าจะตื่นกลับมารับรู้ความรักที่ครอบครัวมีต่อกันได้ดังเดิมก็ตามที

น้อยครั้งที่จะพบเห็นผู้ชายวัยกลางคนสามารถแสดงความรักกับแม่ผู้ชราด้วยความอ่อนโยนทั้งกิริยาและสายตาได้มากเยี่ยงนี้

เรื่องมีอยู่ว่าแม่อายุ65ปีได้ป่วยเป็นอัมพาตจนทำให้ต้องพึ่งพาลูกชายและลูกสาวเพื่อเลี้ยงดู ลูกสาวคนโตได้ลาออกจากงานเพื่อมาอยู่ดูแลแม่ผู้เจ็บป่วยอยู่เป็นเวลาหลายปีเพื่อแบ่งเบาภาระการดูแลแม่มาไว้ที่ตนเอง อันเป็นการเปิดโอกาสให้น้องชายสามารถทำงานเป็นวิศวกรตามความฝันที่ร่ำเรียนมา น้องชายประสบความสำเร็จในการทำงานเป็นอย่างดีและสามารถหาเลี้ยงจุนเจือครอบครัวได้อย่างเพียงพอ แต่อยู่มาวันหนึ่งพี่สาวก็เกิดเส้นเลือดในสมองแตกกะทันหันจนหมดสติและกลายเป็นเจ้าหญิงนิทราไปอีกคน ผู้ชายคนเดียวในครอบครัวซึ่งกำลังรุ่งโรจน์กับการทำงานจำต้องละงานบางส่วนลงเพื่อแบ่งเวลามาดูแลทั้งแม่และพี่สาว ลูกชายยังคงเฝ้าดูแลแม่และพี่สาวด้วยความรักและห่วงใยอย่างไม่เสื่อมคลาย แม้จะตระหนักว่านับวันมีแต่แม่จะเริ่มจดจำเรื่องราวต่างๆรวม ทั้งตัวลูกชายเองได้น้อยลง อีกทั้งพี่สาวผู้ไม่มีหวังว่าจะตื่นกลับมารับรู้ความรักที่ครอบครัวมีต่อกันได้ดังเดิมก็ตามที

น้อยครั้งที่จะพบเห็นผู้ชายวัยกลางคนสามารถแสดงความรักกับแม่ผู้ชราด้วยความอ่อนโยนทั้งกิริยาและสายตาได้มากเยี่ยงนี้

สรุป

น้อยครั้งที่จะพบเห็นผู้ชายวัยกลางคนสามารถแสดงความรักกับแม่ผู้ชราด้วยความอ่อนโยนทั้งกิริยาและสายตาได้มากเยี่ยงนี้

จนสามารถทำให้ผู้พบเห็นรับรู้ได้ด้วยใจถึงความรักที่ทั้งสองมีต่อกัน

10

ใจความ

เป็นภาพที่พยาบาลท่านหนึ่งนำผู้ป่วยที่อยู่ในหอผู้ป่วยจักษุข้าร่วมในการทำสมาธิเพื่อให้จิตใจผ่อนคลาย

เป็นภาพที่พยาบาลท่านหนึ่งนำผู้ป่วยที่อยู่ในหอผู้ป่วยจักษุข้าร่วมในการทำสมาธิเพื่อให้จิตใจผ่อนคลาย จากภาพจะเห็นว่ามีทั้งผู้ป่วยเด็กและผู้ใหญ่รวมทั้งญาติผู้ป่วยหลายราย ผู้ป่วยที่บาดเจ็บทางตาในหลายลักษณะเหล่านี้นั่งร่วมกันทำสมาธิอย่างสงบนิ่งภายในห้องแคบๆแห่งนั้น

พยาบาลที่อยู่ในรูปเป็นผู้ที่สนใจการฝึกทำสมาธิเพื่อให้จิตสงบ เธอเชื่อว่าการมีสติและใจที่สงบจะช่วยให้เกิดปัญญาอันจะนำมาสู่การคิดแก้ปัญหาต่างๆซึ่งเป็นเหตุแห่งทุกข์ได้ เธอได้เริ่มด้วยการขออนุญาตหัวหน้าพยาบาลเพื่อใช้ห้องเก็บของซึ่งอยู่ข้างหอผู้ป่วยจักษุที่เธอทำงานอยู่มาใช้เพื่อให้ผู้ป่วยฝึกสมาธิ เริ่มแรกเธอทำการจัดขนย้ายเอาของออกด้วยตนเองตามลำพังเพื่อทำให้เป็นห้องโล่ง จากนั้นนำโต๊ะหมู่บูชาและสิ่งพระมาตั้งไว้ในห้อง แล้วจึงเริ่มทำการเชิญชวนผู้ป่วยและญาติของผู้ป่วยที่สนใจเข้าร่วมทำสมาธิสัปดาห์ละครั้งๆละนาน1/2-1ชั่วโมง จากวันนั้นถึงวันนี้มีผู้เข้าร่วมทำสมาธิกับเธอเป็นจำนวนมากอย่างน่าพอใจทีเดียว

จากภาพจะสังเกตเห็นว่าญาติของผู้ป่วยรวมทั้งผู้ป่วยทุกวัยทั้งเด็กและผู้ใหญ่ซึ่งมีอาการเจ็บทางตาในหลายรูปแบบพากันนั่งนิ่งอย่างสงบในช่วงเวลาหนึ่ง ภาพนี้สร้างความเย็นตาและเย็นใจทุกครั้งแก่ผู้พบเห็น

พยาบาลที่อยู่ในรูปเป็นผู้ที่สนใจการฝึกทำสมาธิเพื่อให้จิตสงบ เธอเชื่อว่าการมีสติและใจที่สงบจะช่วยให้เกิดปัญญาอันจะนำมาสู่การคิดแก้ปัญหาต่างๆซึ่งเป็นเหตุแห่งทุกข์ได้ เธอได้เริ่มด้วยการขออนุญาตหัวหน้าพยาบาลเพื่อใช้ห้องเก็บของซึ่งอยู่ข้างหอผู้ป่วยจักษุที่เธอทำงานอยู่มาใช้เพื่อให้ผู้ป่วยฝึกสมาธิ เริ่มแรกเธอทำการจัดขนย้ายเอาของออกด้วยตนเองตามลำพังเพื่อทำให้เป็นห้องโล่ง จากนั้นนำโต๊ะหมู่บูชาและทิ้งพระมาตั้งไว้ในห้อง แล้วจึงเริ่มทำการเชิญชวนผู้ป่วยและญาติของผู้ป่วยที่สนใจเข้าร่วมทำสมาธิสัปดาห์ละครั้งๆละนาน1/2-1ชั่วโมง จากวันนั้นถึงวันนี้มีผู้เข้าร่วมทำสมาธิกับเธอเป็นจำนวนมากอย่างน่าพอใจทีเดียว

จากภาพจะสังเกตเห็นว่าญาติของผู้ป่วยรวมทั้งผู้ป่วยทุกวัยทั้งเด็กและผู้ใหญ่ซึ่งมีอาการเจ็บทางตาในหลายรูปแบบพากันนั่งนิ่งอย่างสงบในช่วงเวลาหนึ่ง ภาพนี้สร้างความเย็นตาและเย็นใจทุกครั้งแก่ผู้พบเห็น

สรุป

ในช่วงเวลาสั้นๆนั้นสามารถเปิดใจของผู้คนจำนวนหนึ่งให้เห็นความจริงของชีวิตได้โดยไม่ต้องพึ่งดวงตา

แรงบันดาลใจ:การเกิดโครงการเยียวยาใจ

ใจความ

โครงการเยียวยาใจ เป็นกิจกรรมที่นิมนต์พระมารับบิณฑบาตตามหอผู้ป่วย ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากสามเณรรูปหนึ่งดังในภาพนั่นเอง

โครงการเยียวยาใจ เป็นกิจกรรมที่นิมนต์พระมารับบิณฑบาตตามหอผู้ป่วย ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากสามเณรรูปหนึ่งดังในภาพนั่นเอง

ผู้ป่วยชายชราคนหนึ่งที่เป็นมะเร็งระยะสุดท้ายเกิดความต้องการอยากทำสังฆทานในขณะที่กำลังพักรักษาตัวในหอผู้ป่วยของโรงพยาบาล เช้าวันนั้นทางพยาบาลประจำศูนย์ฯคือคุณอุมาภรณ์จึงเริ่มออกเดินตามหาพระซึ่งมักมารับบิณฑบาตตอนเช้าตามโรงอาหารของรามาธิบดี แต่เช้าวันนั้นกลับพบว่าพระทุกรูปล้วนมีภารกิจสงฆ์ที่ต้องรีบกลับวัดทั้งสิ้น เนื่องด้วยมีตารางนัดงานต่างๆล่วงหน้าไว้หมดแล้ว หลังจากเดินหาพระสงฆ์จนเหนื่อยอ่อนใจก็ไม่สามารถนิมนต์พระรูปใดเพื่อมารับสังฆทานที่หอผู้ป่วยได้เลย

ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นสามเณรรูปหนึ่งกำลังนั่งฉันอาหารอยู่กับโยมพ่อ จึงเข้าไปพูดคุยก็ทราบว่าสามเณรเป็นผู้ป่วยมะเร็งมาพบแพทย์ตามนัดในวันนั้นเพื่อรับรังสีรักษา และมีความสามารถสวดมนต์รับสังฆทานและให้พรได้ คุณอุมาภรณ์จึงนิมนต์สามเณรให้ไปรับสังฆทานที่หอผู้ป่วยอายุรกรรมพิเศษ อันทำให้ผู้ป่วยชายชราในวาระสุดท้ายรู้สึกเป็นสุขมากภายหลังที่ได้ถวายสังฆทาน

เนื่องจากความยากลำบากในการตามหาพระสงฆ์ในเช้าวันนั้นจึงทำให้ทางศูนย์ฯเกิดความคิดที่จะจัดทำโครงการเยียวยาใจโดยทำการนัดหมายและนิมนต์พระมารับบิณฑบาตตามหอผู้ป่วยทุกวันพฤหัสบดีเวลา6.30-7.30น.เป็นต้นมา ซึ่งปัจจุบันได้มีการทำบุญตักบาตรตามหอผู้ป่วยต่างๆมากมายภายในโรงพยาบาลรามาธิบดีในทุกๆเช้าของวันพฤหัสบดี

จากภาพจะเห็นว่าสามเณรตัวน้อยที่ยังคงมีรอยยิ้มสดใสของการฉายแสงอยู่ที่ขมับศีรษะกลับต้องมารับสังฆทานจากชายชราผู้ป่วยเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย ทั้งที่สามเณรยังไม่ค่อยเข้าใจการสวดมนต์เพื่อรับสังฆทานมากนักเพียงแต่สามารถสวดให้พรได้และมีใจที่พร้อมจะช่วยเหลือเท่านั้นเอง จนทำให้การทำสังฆทานในวันนั้นสำเร็จลงได้ด้วยดีและกลายเป็นแรงบันดาลใจในการก่อเกิดโครงการเยียวยาใจขึ้นในเวลาต่อมา

ผู้ป่วยชายชราคนหนึ่งที่เป็นมะเร็งระยะสุดท้ายเกิดความต้องการ อยากทำสังฆทานในขณะที่กำลังพักรักษาตัวในหอผู้ป่วยของโรงพยาบาล เช้าวันนั้นทางพยาบาลประจำศูนย์ฯ คือคุณอุมาภรณ์จึงเริ่มออกเดินตามหาพระซึ่งมักมารับบิณฑบาตตอนเช้าตามโรงอาหารของรามาธิบดี แต่เช้าวันนั้นกลับพบว่าพระทุกรูปล้วนมีภารกิจสงฆ์ที่ต้องรีบกลับวัดทั้งสิ้น เนื่องด้วยมีตารางนัดงานต่างๆล่วงหน้าไว้หมดแล้ว หลังจากเดินหาพระสงฆ์จนเหนื่อยอ่อนใจก็ไม่สามารถนิมนต์พระรูปใดเพื่อมารับสังฆทานที่หอผู้ป่วยได้เลย

ทันใดนั้นก็เหลือบไปเห็นสามเณรรูปหนึ่งกำลังนั่งฉันอาหารอยู่กับโยมพ่อ จึงเข้าไปพูดคุยก็ทราบว่าสามเณรเป็นผู้ป่วยมะเร็งมาพบแพทย์ตามนัดในวันนั้นเพื่อรับรังสีรักษา และมีความสามารถสวดมนต์รับสังฆทานและให้พรได้ คุณอุมาภรณ์จึงนิมนต์สามเณรให้ไปรับสังฆทานที่หอผู้ป่วยอายุรกรรมพิเศษ อันทำให้ผู้ป่วยชายชราในวาระสุดท้ายรู้สึกเป็นสุขมากภายหลังที่ได้ถวายสังฆทาน

เนื่องจากความยากลำบากในการตามหาพระสงฆ์ในเช้าวันนั้นจึงทำให้ทางศูนย์ฯเกิดความคิดที่จะจัดทำโครงการเยียวยาใจโดยทำการนัดหมายและนิมนต์พระมารับบิณฑบาตตามหอผู้ป่วยทุกวันพฤหัสบดีเวลา6.30-7.30น.เป็นต้นมา ซึ่งปัจจุบันได้มีการทำบุญตักบาตรตามหอผู้ป่วยต่างๆมากมายภายในโรงพยาบาลรามาธิบดีในทุกๆเช้าของวันพฤหัสบดี

จากภาพจะเห็นว่าสามเณรตัวน้อยที่ยังคงมีรอยยิ้มเส้นของการฉายแสงอยู่ที่ขมับศีรษะกลับต้องมารับสังฆทานจากชายชราผู้ป่วยเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย ทั้งที่สามเณรยังไม่ค่อยเข้าใจการสวดมนต์เพื่อรับสังฆทานมากนักเพียงแต่สามารถสวดให้พรได้และมีใจที่พร้อมจะช่วยเหลือเท่านั้นเอง จนทำให้การทำสังฆทานในวันนั้นสำเร็จลงได้ด้วยดีและกลายเป็นแรงบันดาลใจในการก่อเกิดโครงการเยียวยาใจขึ้นในเวลาต่อมา

สรุป

จากภาพจะเห็นว่าสามเณรตัวน้อยที่ยังคงมีรอยยิ้มเส้นของการฉายแสงคู่ที่เมื่อเศร้าและกลับต้องมารับสังฆทานจากชายชราผู้ป่วยเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย ทั้งที่สามเณรยังไม่ค่อยเข้าใจการสวดมนต์เพื่อรับสังฆทาน มากนักเพียงแต่สามารถสวดให้ท่านได้และมีใจที่พร้อมจะช่วยเหลือเท่านั้นเอง จนทำให้การทำสังฆทานในวันนั้นสำเร็จลงได้ด้วยดีและกลายเป็นแรงบันดาลใจในการก่อเกิดโครงการเยียวยาใจขึ้นในเวลาต่อมา

การเขียน

- ช่วยย้ำเตือนความรู้สึกดีๆที่เคยเกิดขึ้น
- แลกเปลี่ยนเรื่องราวดีๆไปสู่ผู้อื่น
- สร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้อื่น

- อาจเกิดการถ่ายทอดต่อๆกันไปในรูปแบบวีดีโอ

↓

ER series

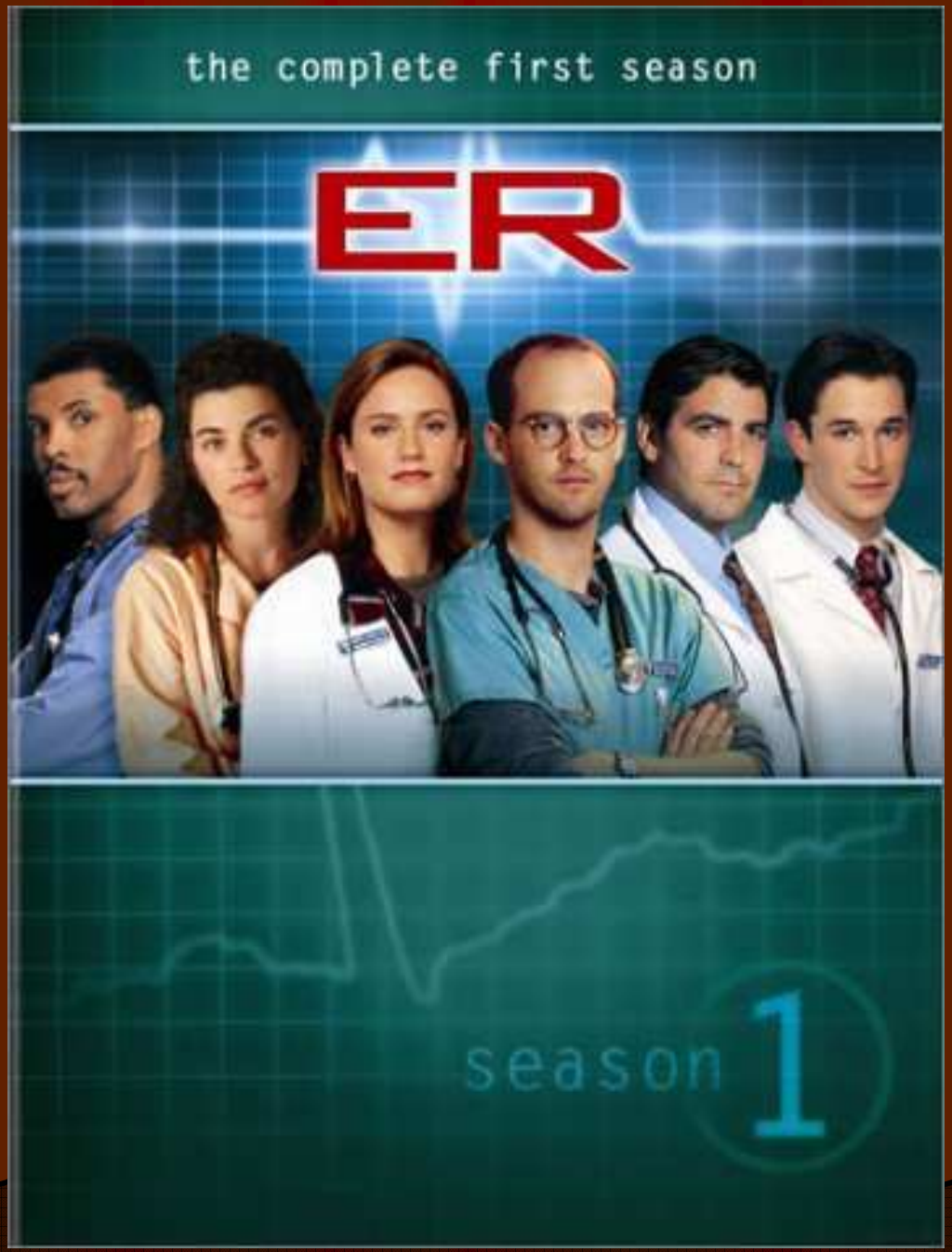
the complete first season
ER
season 1

ศูนย์อุบัติเหตุและเวชศาสตร์ฉุกเฉิน
Accident & Emergency Center
19/4/2009 17:11
โรงพยาบาลปทุมธานี

ภาสุดครั้งหนึ่ง
ณ ห้องฉุกเฉิน

เรื้อรังทางกาย...
แต่ฉุกเฉินทางใจ
ละครเวทีประกอบพิธีเปิด
งาน SHA conference & contest 2010
วันที่ 15 ธันวาคม 2553
โรงแรมอิมพีเรียล ควีนส์ ปาร์ค
ภาควิชาเวชศาสตร์ฉุกเฉิน และฝ่ายการพยา
4/3/2011 15:59

"ฉันเขียนก็เพื่อค้นหาว่า
ฉันกำลังคิดอะไรอยู่
ฉันกำลังมองหาอะไร
ฉันกำลังเห็นอะไร และ..
สิ่งเหล่านั้นมีความหมายอย่างไร
รวมไปถึงสิ่งที่ฉันต้องการ
และสิ่งที่ฉันกลัว"

โจน ดิเดียน

นักเขียนอเมริกัน

ปัญหาของมนุษย์ในปัจจุบันก็คือ พวกเราให้ความสำคัญกับความคิด หรือ **head**มากเกินไป

ในระหว่างที่กำลังเขียน เรากำลังคิด-**Head** เรากำลังรู้สึก-**Heart** และเรากำลังลงมือกระทำ-**Hand**

VDO

ขณะหมดสตินั้น ในอีกมิติหนึ่ง เจติยาพบตัวเองเดินอยู่ในความมืด พลันก็ได้ยินเสียงเอ่ย "ยินดีต้อนรับ"

เจติยาชี้แจงว่า "เงื่อนไขของการรับรองคุณภาพคือ ต้องทำงานตามแนวทางแล้วจะได้สิ่งที่ดีต่อผู้ป่วย

มันไม่ต่างจากการค้าบุญเลย

ถึงจะมีคนที่สามรับผลพลอยได้ไปก็เถอะ มันผิดหลักความเชื่อของฉัน"

“ตั้งแต่เล็กฉันถูกสอนว่าทำดีแล้วจะมีความสุขและจิตใจแจ่มใส

แต่ฉันไม่มีความสุขจากการทำงานคุณภาพเลย

ทั้งนี้เพราะเกิดจากความไม่เต็มใจและไม่มีจิตแจ่มใส

การทำบุญต้องทำจากใจ

ไม่ใช่ทำตามแนวทางเพียงเพื่อขอรับการรับรอง”

“ ฉันรู้สึกกดดันไม่มีความสุขเลยที่ต้องทำตามงานคุณภาพ ”

HA & SHA

หยินกับหยาง

ซึ่งช่วยเหลือเกื้อกูลและเติมเต็มกัน

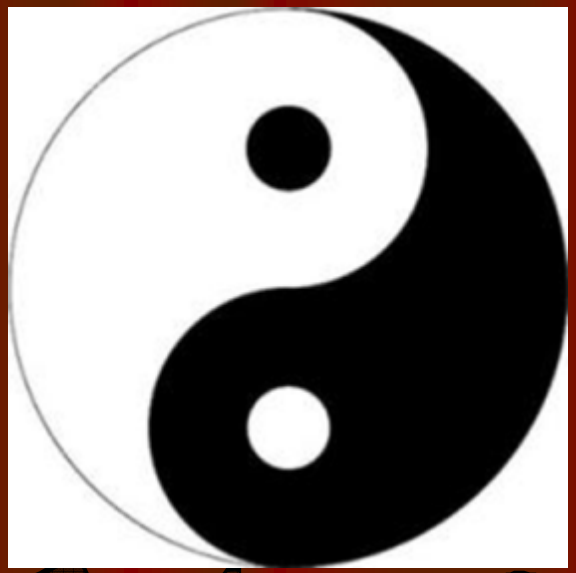

SHA

Sustainable

Healthcare & Health Promotion

By Appreciation & Accreditation

Sufficiency Economy
Spirituality
Standards
Safety

SHA

Sustainable **H**ealth Promotion & **H**ealthcare **A**ccreditation

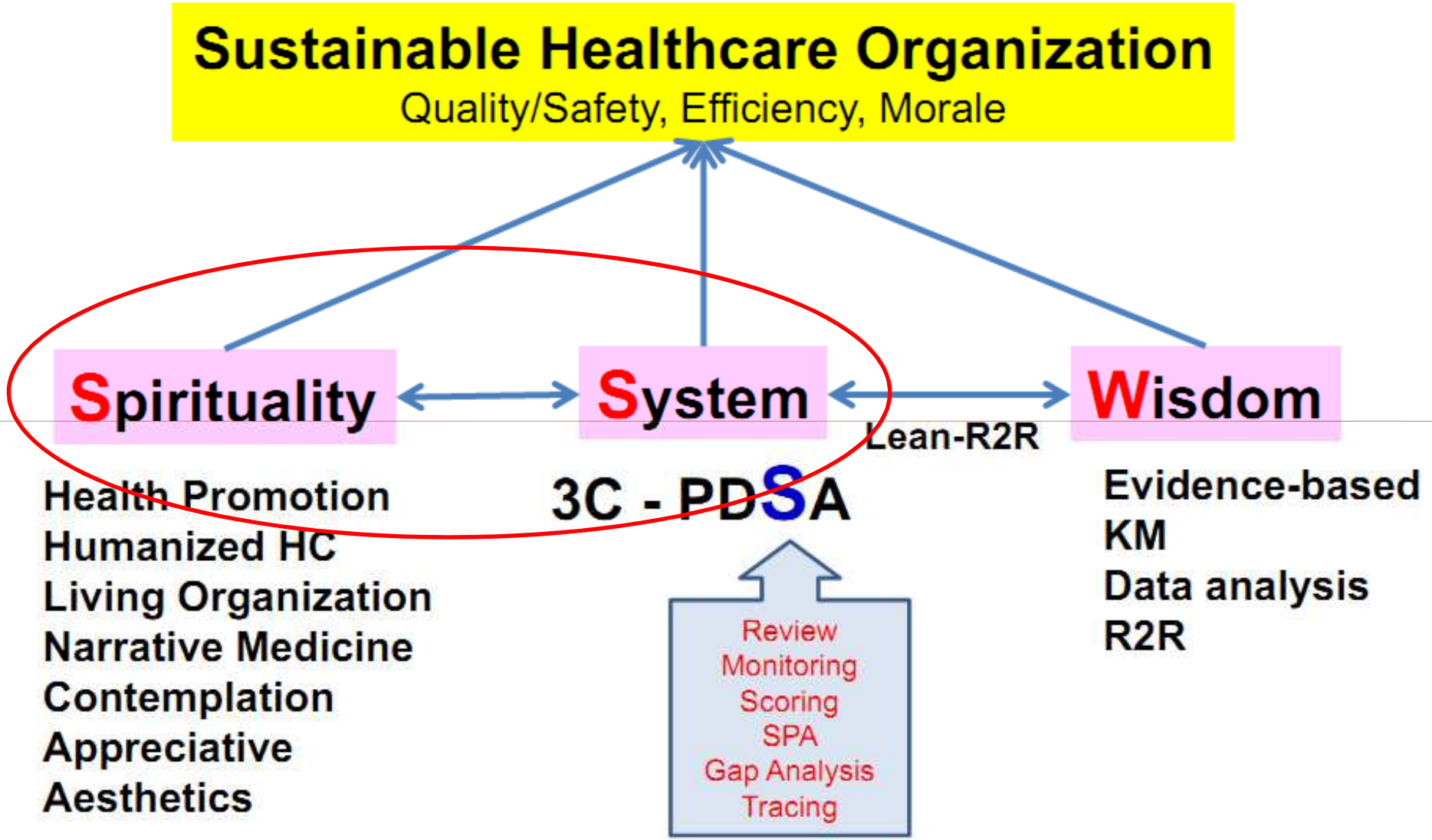
Sustainable Healthcare Organization
Quality/Safety, Efficiency, Morale
Spirituality
System
Wisdom
Lean-R2R
Health Promotion
Humanized HC
Living Organization
Narrative Medicine
Contemplation
Appreciative
Aesthetics
3C - PDSA
Review
Monitoring
Scoring
SPA
Gap Analysis
Tracing
Evidence-based
KM
Data analysis
R2R

ปัญหาที่พบบ่อยในการเขียน

- สรรพนาม..ฉัน...สลับกับเรา..ไปมาทำให้เนื้อหาไม่เนียน

- ศัพท์เทคนิคต้องแปลเป็นภาษาไทยให้มากที่สุด

วิธีคือsearchในgoogleหรือweb –longdo.com
เพื่อหาคำแปล

ศัพท์เทคนิคเช่น พักรักษาตัวในโรงพยาบาล ~~Admit~~

- ย่อหน้าควรมี3-6บรรทัดเพื่อให้อ่านสบายตา

ถ้าจะกล่าวถึงรพ.รามาธิบดีแห่งนี้ ใครๆย่อมรู้จักกันเป็นอย่างดี เพราะเป็นสถานพยาบาลที่มีชื่อเสียง มีประชาชนมาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือต่างชาติ ต่างไว้วางใจในการรักษาและบริการของรพ.นี้ ข้าพเจ้าเป็นเพียงบุคลากรเล็กๆ ที่มีหน้าที่และบทบาทในรพ.แห่งนี้ ถึงแม้ประสบการณ์ทำงานของข้าพเจ้าอาจจะยังไม่มาก แต่ข้าพเจ้าก็รักและภาคภูมิใจในอาชีพของข้าพเจ้า ซึ่งในแต่ละวันแผนกอายุรกรรม มีผู้มารับบริการเป็นจำนวนมาก ก็จะมีเสียงแห่งความไม่พึงพอใจในด้านการบริการบ้าง แต่สิ่งนี้ก็ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้เลย เพราะมันยังมีสิ่งอื่นอีกมากมายที่ทำให้ข้าพเจ้ามีพลังและกำลังในการทำงาน

ข้าพเจ้าเป็นผู้ช่วยพยาบาล มีบทบาทหน้าที่ ในการดูแลและช่วยแพทย์ในห้องตรวจ ข้าพเจ้าช่วยแพทย์ด้านโรคมะเร็งและเคมีบำบัด ทุกวันนี้ ผู้ป่วยโรคมะเร็งมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่จำกัด เพศ วัย ฐานะแต่อย่างใด ไม่ว่าจะยากดีมีจน ทุกคนก็มีโอกาสประสบพบเจอ ผู้ป่วยเหล่านี้เขามีจิตใจที่เข้มแข็ง เขาทุกคนต้องต่อสู้กับโรคร้าย โดยที่เขาไม่สามารถรู้เลยว่า โรคร้ายเหล่านี้จะมาพรากชีวิตเขาไปเมื่อไหร่ เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่านี้เป็นเป็นเศษเสี้ยวหนึ่งในหลายๆ เรื่อง มีชายชราคนหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าได้เห็นจนชินตาเป็นประจำ ชายคนนี้เป็นคนไข้โรคมะเร็ง อายุประมาณ 75 ปี ข้าพเจ้าได้พบชายผู้นี้ มานั่งรอตรวจหน้าห้องข้าพเจ้าบ่อยมาก และสังเกตเห็นหญิงชราที่คอยอยู่ข้างๆชายผู้นี้เสมอ เขามาด้วยกันตลอด นั่งไม่เคยห่างกัน บุคคล 2ท่านนี้จะมากันแต่เช้ากว่าจะได้ตรวจและรับยาก็เย็น ข้าพเจ้าเห็นภาพนี้จนชินตา อยู่มาวันหนึ่งข้าพเจ้ารู้สึกผิดสังเกตว่าวันนี้มีนัดตรวจแต่ยังไม่เห็น พอผ่านไปประมาณ 2 วัน เจ้าหน้าที่เดินเวชมาแจ้งในห้องตรวจ ว่าวันนี้คุณตามาตรวจไม่ตรงนัด เป็นรถนอน อาการไม่ค่อยดี เดินไม่ไหว ท้องโตมาก ทันทีที่ข้าพเจ้ารู้ก็แจ้งกับแพทย์ในห้องตรวจให้รีบไปตรวจคุณตาทันที เนื่องจากอาการไม่ค่อยดี พอแพทย์ตรวจเสร็จก็แจ้งข้าพเจ้าว่า คุณตาแกปัสสาวะไม่ออกมาหลายวัน รบกวนสวนปัสสาวะให้คนไข้ด้วย เจ้าหน้าที่ทำหัตถการสวนปัสสาวะให้คนไข้ หลังจากทำหัตถการเสร็จเรียบร้อย

ถ้าจะกล่าวถึงรพ.รามาธิบดีแห่งนี้ ใครๆย่อมรู้จักกันเป็นอย่างดี เพราะเป็นสถานพยาบาลที่มีชื่อเสียง มีประชาชนมาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือต่างชาติ ต่างไว้วางใจในการรักษาและบริการของรพ.นี้ ข้าพเจ้าเป็นเพียงบุคลากรเล็กๆ ที่มีหน้าที่และบทบาทในรพ.แห่งนี้ ถึงแม้ประสบการณ์ทำงานของข้าพเจ้าอาจจะยังไม่มาก แต่ข้าพเจ้าก็รักและภาคภูมิใจในอาชีพของข้าพเจ้า ซึ่งในแต่ละวันแผนกอผู้ป่วยนอกอายุรกรรมมีผู้มารับบริการเป็นจำนวนมาก ก็จะมีเสียงแห่งความไม่พึงพอใจในด้านการบริการบ้าง แต่สิ่งนี้ก็ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้เลย เพราะมันยังมีสิ่งอื่นอีกมากมายที่ทำให้ข้าพเจ้ามีพลังและกำลังในการทำงาน

ข้าพเจ้าเป็นผู้ช่วยพยาบาล มีบทบาทหน้าที่ ในการดูแลและช่วยแพทย์ในห้องตรวจ ข้าพเจ้าช่วยแพทย์ด้านโรคมะเร็งและเคมีบำบัด ทุกวันนี้ ผู้ป่วยโรคมะเร็งมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่จำกัด เพศ วัย ฐานะแต่อย่างใด ไม่ว่าจะยากดีมีจน ทุกคนก็มีโอกาสประสบพบเจอ ผู้ป่วยเหล่านี้เขามีจิตใจที่เข้มแข็ง เขาทุกคนต้องต่อสู้กับโรคร้าย โดยที่เขาไม่สามารถรู้เลยว่า โรคร้ายเหล่านี้จะมาพรากชีวิตเขาไปเมื่อไหร่

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่านี้เป็นเป็นเศษเสี้ยวหนึ่งในหลายๆเรื่อง มีชายชราคนหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าได้เห็นจนชินตาเป็นประจำ ชายคนนี้เป็นคนไข้โรคมะเร็ง อายุประมาณ 75 ปี ข้าพเจ้าได้พบชายผู้นี้ มานั่งรอตรวจหน้าห้องข้าพเจ้าบ่อยมาก และสังเกตเห็นหญิงชราที่คอยอยู่ข้างๆชายผู้นี้เสมอ เขามาด้วยกันตลอด นั่งไม่เคยห่างกัน บุคคล 2ท่านนี้จะมากันแต่เช้ากว่าจะได้ตรวจและรับยากี่โมงเย็น ข้าพเจ้าเห็นภาพนี้จนชินตา

อยู่มาวันหนึ่งข้าพเจ้ารู้สึกผิดสังเกตว่าวันนี้มีนัดตรวจแต่ยังไม่เห็น พอผ่านไปประมาณ 2 วัน เจ้าหน้าที่เดินเวชระเบียนมาแจ้งในห้องตรวจ ว่าวันนี้คุณตามาตรวจไม่ตรงนัด เป็นรถนอน อาการไม่ค่อยดี เดินไม่ไหว ท้องโตมาก

ประโยคพูด ควรเขียนกิริยาประกอบโดยใช้ประสาทสัมผัสทั้ง5ตา หู จมูก ปากเช่น

พอเห็นตาพูดขึ้นแบบนั้น คุณยายก็เริ่มอมยิ้มหันมามองหน้าพร้อมกับจับมือข้าพเจ้าแล้วบอกกับข้าพเจ้าว่า “ มัวแต่ดูแลคนไข้ คุณพยาบาลทานข้าวหรือยังจ๊ะ อย่าลืมทานข้าวด้วย”

หลังจากคุณตาพูดจบ คุณยายก็เริ่มอมยิ้มพร้อมกับยื่นมือมาจับมือทั้งสองข้างของฉันไว้ยายพูดด้วยเสียงแหบเครือแต่เต็มไปด้วยความห่วงใยว่า “ มัวแต่ดูแลคนไข้ คุณพยาบาลล่ะทานข้าวหรือยังจ๊ะ อย่าลืมทานข้าวด้วยนะจ๊ะ”

อาจศึกษาจากบทนิยายต่างๆ บางครั้งอาจใช้วิธีบรรยายลักษณะห้องเช่น

ห้องที่เดินเข้าไปดูมืดทึมเพราะไฟฟ้าชำรุด มีตู้เก่าๆวางอยู่ที่มุมซ้าย ทันทีที่ฉันปรับสายตาได้ก็เห็นเตียงขนาดใหญ่อยู่ตรงกลางห้อง

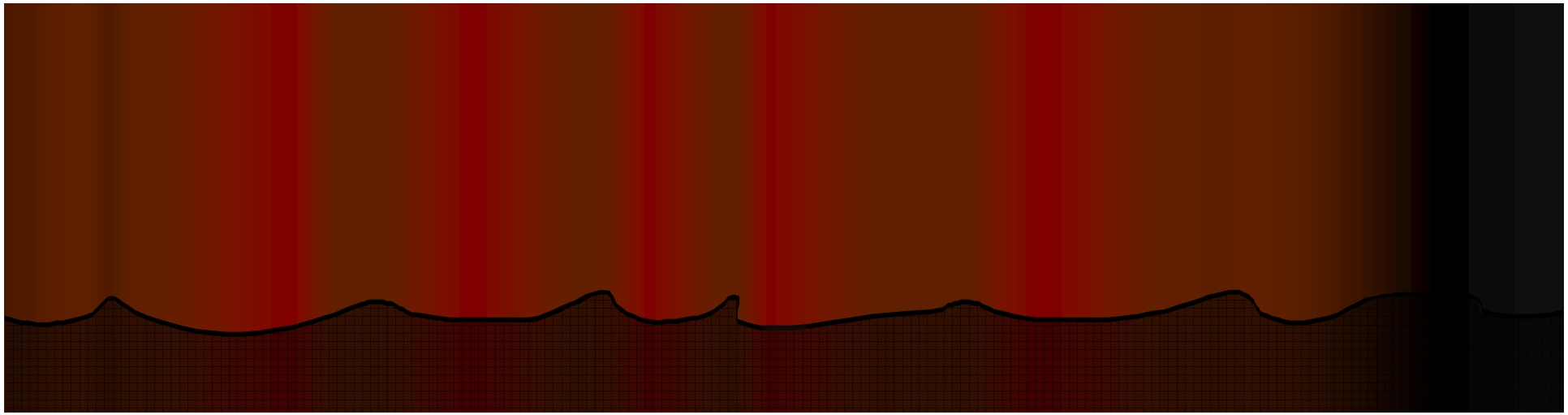

สำนวนพรรณนาโวหาร

เรื่องราวดี... ดีในรามา สร้างสรรค์งาน เสริมสร้างแรงบันดาลใจ

รามาธิบดี เป็นโรงพยาบาลใหญ่ใจกลางเมือง ที่ขึ้นชื่อว่ามีบุคลากรทางการแพทย์ที่เชี่ยวชาญ และมีเครื่องมือทางการแพทย์ที่ทันสมัย มีผู้ป่วยมาใช้บริการมากมายหลากหลายซึ่งมาจากทั่วสารทิศของประเทศไทย ซึ่งฉันเคยสงสัยว่าโรงพยาบาลใหญ่ขนาดนี้ให้บริการผู้ป่วยทั่วถึงได้อย่างไร จนในวันที่ฉันได้เป็นส่วนหนึ่งของรามาธิบดีในฐานนะนักสังคมสงเคราะห์ ภาควิชาเวชศาสตร์ฟื้นฟู คณะแพทย์ศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี

ภาควิชาเวชศาสตร์ฟื้นฟู คณะแพทย์ศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ให้บริการทางการแพทย์ที่มุ่งให้การรักษาและฟื้นฟูสภาพผู้ป่วยทั่วไปหรือพิการที่อาจเกิดจากการเจ็บป่วยหรือประสบอุบัติเหตุ เพื่อให้กลับคืนสู่สภาพใกล้เคียงกับปกติมากที่สุดทั้งร่างกาย จิตใจ สามารถกลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้ ทั้งนี้บุคลากรทางการแพทย์ที่เกี่ยวข้องในการให้บริการทางการแพทย์ในภาควิชาเวชศาสตร์ฟื้นฟู ประกอบด้วย แพทย์ พยาบาล นักกายภาพบำบัด นักกิจกรรมบำบัด นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ นักกายอุปกรณ์ ดังนั้นในการให้บริการแก่ผู้ป่วย จึงไม่สามารถที่จะให้บริการได้เพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่ผู้ป่วยมีความจำเป็นต้องได้รับบริการอย่างเป็นองค์รวม ทั้งทางกายจิตสังคม จึงทำให้ภาควิชาเวชศาสตร์ฟื้นฟูมีการทำงานแบบทีมสหวิชาชีพ โดยจะมีการประชุมทีมสหวิชาชีพ(Team Meeting) เดือนละ2ครั้ง คือ ทุกวันศุกร์ที่1และ3ของเดือน ในการพูดคุย ปรึกษา วางแผนการรักษา เพื่อให้ผู้ป่วยได้รับประโยชน์สูงสุดจากบริการทางการแพทย์ และเพื่อให้การทำงานระหว่างวิชาชีพเกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

เรื่องราวดี...ดี ในรามา สร้างสรรค์งาน เสริมสร้างแรงบันดาลใจ

จ้างด้วยเงินก็ได้แค่งาน อยากให้อยู่นานๆ ต้องจ้างด้วยใจ.... คือข้อความที่มีคนโพสต์ให้เห็นบนโซเชียลเน็ตเวิร์คอยู่บ่อยๆ โดยเฉพาะเพื่อนๆของข้าพเจ้าที่เพิ่งเรียนจบและเริ่มเข้าสู่วัยทำงาน ยังปรับตัวเพื่ออยู่ภายใต้บังคับบัญชาของใครๆไม่ค่อยได้ ในช่วงแรกข้าพเจ้าก็ไม่ได้เห็นด้วยมากนักว่าการจ้างด้วยใจนั้นสำคัญ เพราะคนส่วนใหญ่ก็ต้องพิจารณาเรื่องผลตอบแทนหรือเงินเดือนเป็นเรื่องหลัก จนเมื่อข้าพเจ้าได้เข้ามาทำงานที่แรกที่โรงพยาบาลรามาธิบดี

วันแรกของการทำงานของข้าพเจ้าบอกได้เลยว่าอธิบายไม่ถูก ไม่แน่ใจว่าโรงพยาบาลรามาธิบดีแห่งนี้จะให้สิ่งที่ต้องการให้กับข้าพเจ้าได้หรือไม่และข้าพเจ้าจะใช้ชีวิตทำงานอยู่ที่นี่ได้อย่างมีความสุขหรือไม่ ก็ยังคงปล่อยไว้เป็นคำถามอยู่ในใจ เวลาผ่านไปข้าพเจ้าเริ่มรู้จักและสนิทสนมกับเพื่อนร่วมงานมากขึ้น ทั้งหัวหน้างานที่มีจิตใจดี มีพี่ๆที่คอยเอาใจใส่เด็กใหม่อย่างข้าพเจ้า ทั้งที่เป็นพี่ต่างฝ่ายงานแต่กลับดูแลเป็นอย่างดี คอยถามไถ่ปัญหาการทำงาน การเดินทางมาทำงาน หาที่พักอาศัยใกล้ๆที่ทำงานให้ข้าพเจ้า พี่บางคนก็ทำอาหารมาให้รับประทานบ้าง ซื้อขนมมาให้รับประทานบ้าง จนข้าพเจ้ารู้สึกถึงความมีเมตตาและจริงใจ บอกได้เลยว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ข้าพเจ้าอบอุ่นและคิดว่าตัวเองจะทำงานอยู่ที่นี่ต่อไป

สื่อ...สาร

เมื่อ 6 เดือนแรกของการทำงานในบทบาทของนักแก้ไขการพูด ฉันได้พบกับเด็กชายในเรื่องเล่าคนนี้ เด็กคนนี้มาพบฉันด้วยปัญหาพัฒนาการทางภาษาและการพูดล่าช้าจากภาวะออทิสติก การได้ดูแลเด็กคนนี้ทำให้ฉันได้ตระหนักและทำความเข้าใจกับคำคำหนึ่งมากขึ้น

คำว่า “การสื่อสาร”

เมื่อแรกพบกับเด็กชาย เขาเป็นเด็กชายไทยร่างเล็ก รูปร่างผอม อายุประมาณ 6 ปี เด็กชายเดินจูงมือคุณพ่อเดินเข้ามาในห้องฝึกพูด

คุณพ่อบอกฉันว่า “น้องยังไม่พูดเลย อยากได้อะไรก็จูงมือเราไป ไม่ก็คว้าเองเลย”

ฉันจึงเริ่มสังเกต เด็กชายไม่มีพฤติกรรมวุ่นวาย กระโดด สะบัดมือ ร้องกรี๊ด หรือแสดงพฤติกรรมซ้ำๆ ที่เห็นได้อย่างชัดเจนเช่นเดียวกับเด็กที่มีภาวะออทิสติกโดยทั่วไป แต่เด็กชายคนที่ฉันพบนี้ เขานั่งนิ่ง มองเหม่อ แววตาล่องลอย สีหน้านิ่งราวกับว่าเขาเป็นหุ่นยนต์ที่ยังไม่ได้รับการประจุไฟฟ้า

โดยภาวะออทิสติกนี้เป็นภาวะที่เกิดขึ้นในเด็ก สมองของเด็กที่มีภาวะออทิสติกจะทำงานผิดปกติ ทำให้ส่งผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การสื่อสาร และมีพฤติกรรมซ้ำๆ จากภาวะอาการดังกล่าวอาจจะดูเป็นเรื่องยาก เพราะกำแพงที่เราต้องก้าวข้ามหรือปีนข้ามนั้นสูงเหลือเกิน แต่ไม่ใช่ว่าไม่มีวิธีการเลย เราสามารถทำได้การค่อยๆ เข้าไปในโลกของเขาผ่านสิ่งที่เขาสนใจ ดึงความสนใจเดี่ยวมาเป็นความสนใจร่วม

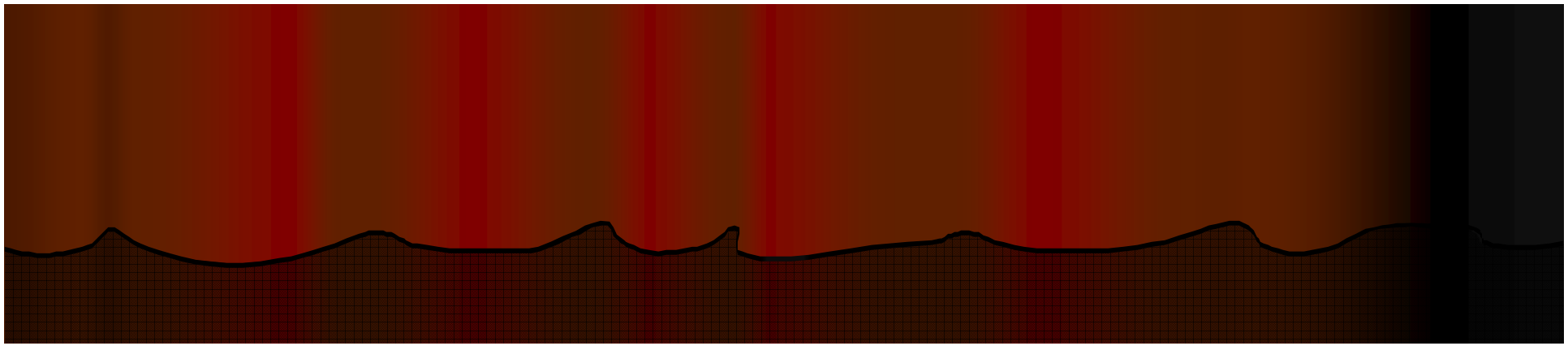

แต่วันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังให้คำปรึกษาคุณพ่อ คุณพ่อก้มหน้ามองเด็กชาย แล้วบอกเขาว่า “เมื่อไหร่จะพูดได้ พ่อจะได้ไปทำงานได้ซะที” แม้จะเป็นประโยคสั้นๆ และพูดด้วยเสียงที่แผ่วเบา แต่ฉันรับรู้ได้ว่ามันมีทั้งความคาดหวัง กดดัน ลุ้น เครียด อึดอัด ปะปนกันอยู่ในประโยคสั้นๆนั้น ฉันได้ฟังแล้วรู้สึกว่าทั้งความคิดความรู้สึกมันเข้ามากระจุกในอก

ฉันยิ้ม และให้ข้อมูลแก่ผู้ปกครองเรื่องพัฒนาการเพิ่มเติมไป แต่จากจุดนี้เองทำให้ฉันได้กลับมาทบทวนตัวเองถึงคำว่า “การสื่อสาร” อีกครั้ง

ฉันได้ให้มุมมองกับคุณพ่อของเด็กชายไป แต่ส่วนหนึ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกจุกในอก เพราะว่าฉันคิดว่าส่วนหนึ่งฉันก็พลาดในการสังเกตสิ่งที่คุณพ่อสื่อมา ภาษากายของคุณพ่อ สีหน้า แววตา น้ำเสียง ท่าทาง เหล่านี้หากฉันมองให้ลึกซึ้งขึ้นฉันคงได้ปรับความเข้าใจและได้การวางแผนเพื่อต่อยอดความสามารถของเด็กอย่างเต็มที่มากขึ้น

ฉันคิดว่าการให้ข้อมูลคือการช่วยเหลือเขา แต่ความเป็นจริงแล้ว การให้ข้อมูลอาจจะเป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่ง การช่วยเหลือเขาได้อีกอย่างหนึ่งอาจจะเป็นเพียงการรับฟังเขา แต่ให้รับฟังด้วยหัวใจ ด้วยความคิดที่เป็นกลาง ไม่ตัดสิน และฟังอย่างลึกซึ้ง เหล่านี้เป็นทฤษฎีที่ฉันได้เรียนมา แต่หากเราละเลยมันก็มักทำให้เรามองข้ามจุดเล็กๆ นี้บ่อยครั้ง

เนื้อหาไม่เชื่อมโยงกับชื่อเรื่อง(1)

คำแม่....สร้างพลัง

“แม่จะอยู่ในใจหนูตลอดไป” ประโยคสุดท้ายที่ฉันได้พูดกับแม่ คำสอนของแม่ยังดังก้องอยู่ในความทรงจำของฉัน ฉันรวบรวมคำสอนของสอนของแม่ แล้วสรุปได้คำสั้นๆว่า “อดทน” คำอวยพรของแม่ที่อวยพรให้ฉัน ไม่ว่าจะเป็นวันเกิด วันขึ้นปีใหม่ หรือวันสงกรานต์ ไม่ได้มีอะไรมากมายมาย เพียงขอให้ฉันเรียนหนังสือเก่งๆ และได้เป็นเจ้าคน นายคน

ตั้งแต่จำความได้ฉันเห็นแม่ทำงานหนัก จนฉันอดถามท่านไม่ได้ว่า ทำไมแม่ถึงทนทำงานหนักได้ขนาดนี้ แม่ตอบว่าฉันว่าอดทนสิลูก ซึ่งฉันรู้ได้ว่าแม่อดทนทำงานเพื่อฉัน และฉันตั้งใจว่าเรียนจบแล้ว ฉันจะทำงาน เอาเงินเดือนมาให้แม่ใช้เยอะๆ แต่แม่ได้ใช้เงินเดือนของฉันได้เพียง 6 เดือน ท่านก็จากไปอย่างไม่มีวันกลับ

3 ปีแล้ว ที่ฉันได้ทำงานที่รามาธิบดี ยิ่งอยู่นานก็ยิ่งผูกผัน และรักรามาธิบดีมากขึ้น ฉันเรียนจบก็มาสมัครงานที่รามาธิบดีในใจคิดว่า เราเพิ่งเรียนจบคงเป็นลูกน้องก่อน แต่ฉันเพิ่งมารู้ในวันที่มาสัมภาษณ์ว่า ฉันได้เป็นหัวหน้าชั้นต้น ฉันนึกถึงคำอวยพรของแม่ทันที ที่อวยพรให้ฉันได้เป็นเจ้าคน นายคน ถึงแม้จะไม่ได้ใหญ่โตอะไรมากมาย แต่ฉันก็รู้สึกศรัทธาในคำอวยพรของแม่ที่ศักดิ์สิทธิ์มาก ในใจรู้สึกกังวลใจ ว่าเราจะทำได้หรือไม่ เพราะเราอายุน้อย เพิ่งเรียนจบมาใหม่ๆวันแรกที่เข้ามาทำงาน ฉันรู้สึกตื่นเต้นมาก แต่ก็รู้สึกไม่มากเท่ากับความกลัว งานที่ทำคือการควบคุมการทำงานของพนักงานที่คาเฟทีเรีย ในแต่ละวันจะมีผู้เข้ามาใช้บริการมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่หรือผู้ป่วย เคยมีหลายครั้งที่โดยลูกค้าต่อว่า สาเหตุก็มีด้วยกันหลายอย่าง อาจเป็นเพราะอาหารไม่ได้คุณภาพตามที่ลูกค้าต้องการ หรือการบริการของพนักงานบางคนไม่ถูกใจลูกค้า แต่เราเป็นผู้ให้บริการ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะไปโต้เถียงอะไรมากมาย ได้แต่น้อมรับ และนำปัญหาไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป อาจมีบ้างที่อดทนไม่ไหว แต่ฉันก็ได้คำสอนของแม่ คอยกระตุ้นฉันเสมอว่า ให้อดทน

ฉันทำงานเป็นผู้ให้บริการทางด้านอาหาร ลูกค้าที่เข้ามาหา แน่นอนว่าอยากได้อาหารที่ดี และมีคุณภาพ ดังนั้นลูกค้าที่มารับบริการจากฉัน จะต้องได้อาหารที่ดีๆกลับไป ลูกค้าต้องการอะไร ถ้าไม่ยากลำบากจนเกินไป ฉันจะบริการให้อย่างเต็มใจ แต่ฉันไม่ได้บริการอาหารเพียงอย่างเดียว แต่ฉันบริการน้ำใจให้กับลูกค้าทุกคน บางครั้งมีลูกค้าที่อายุมาก เดินไม่ค่อยไหว ฉันก็จะให้ลูกค้าไปนั่งคอยที่โต๊ะ ฉันจะบอกลูกค้าว่าเรามีเมนูอะไรบ้าง แล้วฉันก็จะนำอาหารมาบริการให้ลูกค้า ลูกค้าที่เป็นคุณแม่ อุ้มลูกน้อยเข้ามาทานอาหารฉันก็อดไม่ได้ที่จะเข้าไปให้การช่วยเหลือ ลำพังคุณแม่คนเดียว คงถือถาดหนึ่งมือ อุ้มลูกน้อยน้อยหนึ่งมือไม่ได้ ฉันเข้าใจแล้วว่าการบริการด้วยหัวใจเป็นอย่างไร และฉันรู้สึกมีความสุขที่ได้ทำงานไปด้วยช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ไปด้วย

ฉันรู้สึกภูมิใจที่ได้ทำงานที่รามาธิบดี ที่นี่ให้ให้หลายสิ่งหลายอย่างที่ฉันไม่เคยได้ โดยเฉพาะความอดทน อดกลั้น ซึ่งนี่คือหัวใจหลักของการใช้ชีวิตในการทำงาน ฉันมีความสุขในการทำงานในทุกวัน ปัจจุบันนี้ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรเข้ามา ฉันก็สามารถรับมือได้ และไม่เคยรู้สึกท้อแท้ในการทำงาน เพราะคำสอนของแม่ สร้างพลังให้ฉัน และแม่ก็ยังอยู่ในใจฉันตลอดเวลาและตลอดไป

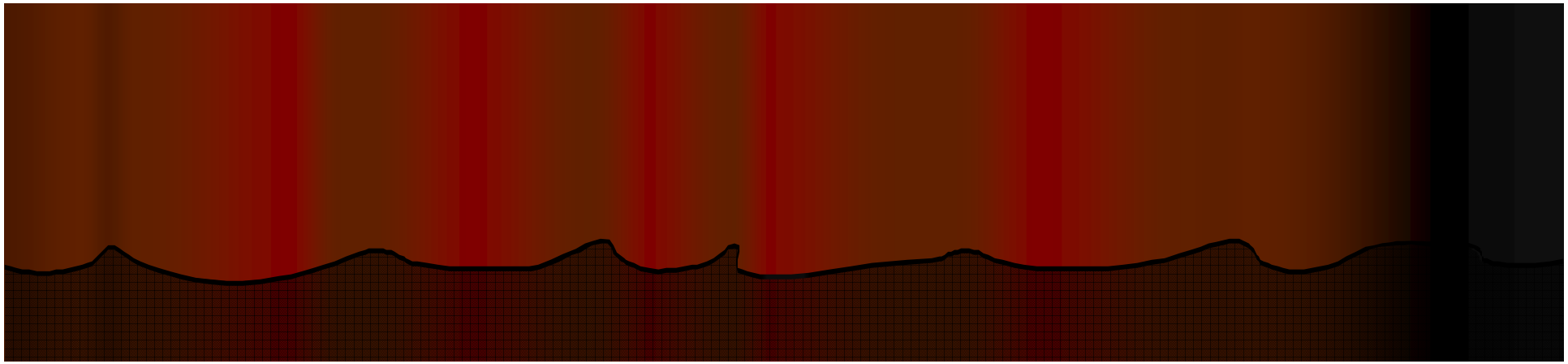

เนื้อหาไม่เชื่อมโยงกับชื่อเรื่อง(2)

อาชีพที่มีเกียรติ

ช่วงเวลาหลังสามทุ่มเป็นช่วงเวลาที่ใครหลายๆ คนกำลังพักผ่อนหลับใหล แต่ยังมีอีกหลายชีวิตที่สองมือและหนึ่งหัวใจออกมาทำหน้าที่อันน่ายกย่อง แม้ว่าบุคคลเหล่านี้จะได้รับแค่ค่าแรงตอบแทนตามกฎหมายที่เป็นไปตามกลไกแห่งการว่าจ้างก็ตาม แม้ค่าแรงจะเทียบไม่ได้กับหลายๆ อาชีพ แต่ผลของงานที่พวกเขาทำมีคุณค่าและยิ่งใหญ่ระดับประเทศ ตำแหน่งงานที่ว่านี้คือ พนักงานทำความสะอาด รวมทั้งคนเก็บขยะและกวาดถนน

ใครจะรู้บ้างว่าเบื้องหลังความสำเร็จและภาพอันงดงามเหล่านี้เป็นผลจากพนักงานเก็บขยะและกวาดถนนทุกคน ที่อุทิศกายและใจทำให้กรุงเทพฯ สะอาดและสวยงามเสมอ หากลองพิจารณาจะทราบว่ามันเป็นสิงที่ยากลำบากและที่จะต้องเก็บขยะและซากสิ่งปฏิกูลที่ตนเองไม่ได้เป็นคนทิ้ง จากถังขยะที่มีมากเป็นร้อยเป็นพันจุด จากที่ปลิวร่วงตามถนนหนทาง และจากคนไร้จิตสำนึก มักง่าย เอาเปรียบสังคมทิ้งขยะตามใจชอบ ซึ่งรวมแล้วเป็นปริมาณหลายๆ ตันทั่วกรุงเทพ ทั้งขยะแห้ง

แม้ในโรงพยาบาลรามาธิบดีเองแต่ละวันก็สร้างขยะให้เป็นภาระของแม่บ้านและพนักงานกรุงเทพมหานครไม่น้อย โชคดีที่ขยะในรามาธิบดีกว่าครึ่งหนึ่งเป็นขยะที่แยกประเภทแล้ว เช่น ขยะนำไปใช้ซ้ำได้ ขยะเปียก ขยะติดเชื้อ สารเคมี และขยะมีคมต่างๆ ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่าย่อมมีส่วนช่วยให้พนักงานปฏิบัติหน้าที่ได้สะดวกขึ้นอย่างแน่นอน การแยกขยะเป็นวัฒนธรรมองค์กรอันดีที่ควรยึดถือ แม้เคยประสบผลสำเร็จแต่มักไม่เสมอต้นเสมอปลายเพราะมันขัดกับนิสัยเดิมของมนุษย์ที่ชอบและหลงใหลในความสะดวกสบายจนบางครั้งแยกกับคำว่ามักง่ายได้ยาก และคนไทยมักนิยมกับกระแสการกระทำของคนกลุ่มใหญ่แม้ว่ามันจะเป็นเรื่องไม่ถูกต้องเหมาะสมก็ตาม ซึ่งอาการเหล่านี้กำลังเป็นโรคติดต่อทางสังคมที่แก้ยากและลุกลามไปยังส่วนงานอื่นได้รวดเร็ว

อีกสิ่งหนึ่ง คือ “สงสารรามาฯ สงสารกรุงเทพฯ” ประชากรในกรุงเทพฯ มากกว่าครึ่งเป็นคนต่างถิ่นที่เดินทางมาทำงานที่หลากหลายเพื่อหาเลี้ยงตนเองและบุคคลอันเป็นที่รัก ย่อมกล่าวได้ว่ากรุงเทพฯ เป็นเมืองที่มีพระคุณ โชคดีที่ชาวรามาธิบดีไม่มีสภาพอันรกรุงรังเพราะมีเจ้าหน้าที่ดูแลและบุคลากรก็ตระหนักถึงความสะอาด แต่ตามถนนตลาดที่ไม่มีคนดูแลตลอดทั้งวันย่อมต้องอาศัยจิตสำนึก การไม่ทำให้กรุงเทพฯ สกปรกนับว่าเป็นการสำนึกรักและตอบแทนคุณของแผ่นดินด้วยวิธีที่ง่ายที่สุด แม้ไม่ใช่บ้านเกิดแต่ก็เป็นดินแดนอู่ข้าวอู่น้ำอู่เงินอู่ทอง หากครั้งใดที่เราทำให้กรุงเทพฯ สกปรกก็เหมือนเนรคุณกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่มาสองร้อยกว่าปี เมื่อคราวน้ำท่วมกรุงคนส่วนใหญ่หนีเอาตัวรอดปล่อยให้คนแค่ส่วนน้อยดูแลกรุงเทพฯ พอน้ำลดคนเหล่านั้นก็กลับมาแสวงหาผลประโยชน์จากกรุงเทพฯ อีก

จะดีแค่ไหนถ้าชาวรามาธิบดีซึ่งเป็นองค์กรสุขภาพขนาดใหญ่ร่วมรณรงค์หรือจัดโครงการให้คนไทยสร้างวัฒนธรรมทิ้งขยะให้ถูกที่เป็นของขวัญแก่กรุงเทพฯ ทำให้กรุงเทพฯ สุขภาพดี พนักงานเหนื่อยน้อยลงมากกว่าจะผลักภาระไปให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครรณรงค์ฝ่ายเดียว เป็นการขยายความร่วมมือสู่ชุมชนให้สมกับปณิธานที่จะร่วมเป็นปัญญาของแผ่นดิน

มนุษย์ก่อขยะขึ้น มากมาย
สรรค์สร้างสิ่งมาขาย นับร้อย
สนองความสุขกาย หล่อเลี้ยง ชีวา